

Orijinal Kaynak: Craig, Andy. (2021, April 21). “Why Partisans Act Like They’ll Never Lose”, *Libertarianism*.

Atıf Şekli: Craig, Andy. (2021, Haziran 25). “Partizanlar Neden Hiç Kaybetmeyeceklermiş Gibi Davranırlar?”, Çev. Sena Betül Kılıç, *Sosyal Bilimler*. sosyalbilimler.org/partizanlar-neden-hic-kaybetmeyecekler-mis-gibi-davranir

Partizanlar Neden Hiç Kaybetmeyecekmiş Gibi Davranır?

Andy Craig

Türkçesi: Sena Betül Kılıç

Son beş yılda Amerika, Beyaz Saray ve Kongre’nin birleşik Cumhuriyetçi kontrolünden, Beyaz Saray ve Kongre’nin birleşik Demokratik kontrolüne geçiş yaptı. Pek çok özgürlükçü için bu, klişe bir noktayı kanıtlamak için bir fırsat: Sağcı ve solcu ideologlar, her zaman partilerini daima başta kalacakmış gibi gösteren bir hükümeti yetkilendirmek için baskı yaparlar. Seçimleri sadece “iyi adamların” kazanacağını varsaymak yerine, bir gün muhalefetin iktidara geleceğini idrak etmeliyiz. Ve devlete, sahip olmalarını istemediğimiz herhangi bir gücü vermemeliyiz.

Özgürlükçülerin dikkate alınmayan uyarılarına karşın, politika gündemleri daimî tek parti yönetiminin temel dayanağı tarafından her geçen gün daha fazla yönlendiriliyor. Bunun nedeni, her iki taraftaki siyaset müptelalarının partilerinin her zaman kazanamayacağını farkında olmaması değil. Bunun onlara hatırlatılmasına gerek yok. Aksine olay, bağnaz ideologların seçim sonuçlarının meşruiyetini gün geçtikçe daha fazla reddetmesi. Bu açıdan bakıldığında, görünüşteki ikiyüzlülükleri hiç de çelişkili değil. İki partili aşırı partizanlığın felaketler zincirinde, mesele yalnızca bir sonraki seçimi kazanmakla değil tek meşru galip olarak bir tarafı sürekli olarak iktidara getirmekle ilgilidir.

Eğer Cumhuriyetçi Parti’nin sandıkta sadece hile, seçmen baskısı ve yozlaşmış kurum parasıyla kazanabileceğine gönülden inanıyorsanız, o hâlde Cumhuriyetçi yönetim ajandanızın geri kalanını planlarken dikkate alınacak bir gerçeklik değildir. Hatta ajandanızın bir parçası olmasına hiç izin verilmemesi gereken bir netice. Aynı şekilde, Demokratlar hakkındaki görüşünüz ancak sahtekarlık ve menfur elit kesimin dürüst insanların iradesini altüst ederek kazanabilecekleri yönündeyse... valla 6 Ocak’ta¹ bunun nereye vardığını gördük.

¹ Bkz. 2021 Amerika Birleşik Devletleri Kongre Binası baskını —yhn

Adalet Doktrini'nin bir şekilde geri döndürülmesi talepleri sağda da solda da popüler hâle geldi ve bu çarpıcı bir örnek oluşturuyor. Demokratlar için Adalet Doktrini, bir zamanlar olduğu gibi, sağcı medyaya karşı kullanılacak bir sopayı temsil ediyor; Federal İletişim Kurulu'nun (FCC) içerik düzenlemelerine asla tabi olmayan televizyon haberlerine karşı bile. Adalet Doktrini'nden uzun zamandır rahatsız olan ve onu yürürlükten kaldırmak için başarılı bir şekilde uğraşan Cumhuriyetçilerden ise, şimdi de sola fazla meyilli görünen sosyal medya şirketleri için bunun bir versiyonunu yeniden canlandırma talepleri var.

Benzer şekilde, Elizabeth Warren'dan tutun, Mitch Connell'a kadar politikacılar, özel sektörden gelen istenmeyen siyasi görüşlere yanıt olarak devletin karşı eylem olasılığını ileri sürdüler. Bu hem Cumhuriyetçilerin, liberal davaları destekledikleri veya aşırı sağcılarla ilişkilerini kopardıkları için "ayık" şirketleri cezalandırmakla tehdit etmeleriyle hem de Demokratların kendince tekel karşıtlığı ve mevzuata ilişkin yaptırımları kullanarak politika gündemlerini eleştirenleri cezalandırmakla tehdit etmeleriyle oluyor. Her iki taraf için de tehlikeli bir düşünce.

Önemli bir seçim reformu olmadığında, Amerikan siyasetinin neredeyse eşit iki gruba bölündüğünü ve hangi konularla ilgilenirseniz ilgilenin, diğer grubun muhtemelen karşıt olduğunu kabul etmek son derece sinir bozucu hatta öfke uyandırıcı olabiliyor. İki grup da yakın bir zamanda seçimlerden men edilmeyecek. Büyük partiler içinde çalıştıklarında bile seçim kaybetmeye oldukça alışkın olan özgürlükçüler için oy hakkını yalnızca "doğru" seçmenlerle sınırlamak cezbedici olabilir. Bu cazibeye karşı koyamayacak bir durumda olmayı bekleyenler için daha da cezbedici hatta.

Belki de bu kör nokta siyasete özgüdür. Ne de olsa siyaset bizi daha da kötüleştiriyor. Ancak bu dürtüyü anlamak ve ona direnmek için otoriter mantığını tanımalıyız. Partizanların meşru olarak seçim kaybedeceklerine inanmaya reddetmeleri yalnızca yakın zamandaki olayları unutmalarından kaynaklanmıyor.

Çok azı açık bir şekilde demokrasiye karşı çıktığını kabul eder. Olayın bir parçası, onların tarafının gerçek bir demokraside her zaman kazanacak çoğunluk olduklarına ikna olmuş olmalarıdır. Ancak yenilginin meşruiyetini kabul etme isteksizliği bol miktarda bulunur. Ayrıca milliyetçi sağın aşırı uçlarında ve aşırı solun bazı kesimlerinde, açıkça anti-demokratik ideoloji yeniden canlandı. Bu eğilim, idaresiz çoğunluk yönetiminin özgürlükçü eleştirmenleri için bile hiç iç açıcı değil.

Klasik liberaller ve özgürlükçüler burada, hakimiyet sahibi olmayanların normlarını desteklemek ve anayasal hükümet çerçevesi için hangilerinin gerekli olduğu konusunda anlaşmaya varmak için bir rol oynarlar. Ludwig von Mises'in gözlemlediği gibi, herhangi bir fraksiyon veya ideolojinin otokratik yönetimine karşı çıkmak için güçlü nedenlerimiz var; kendimizin bile. Özgürlükçü politikaları dayatan iyi huylu bir otokrasi vizyonu, daha popüler olan emsallerinden bile saçmadır.

İspanya'da 1930'larda komünistler ve faşistler arasındaki iç savaş ve ardından onlarca yıllık tiranlık, en kötü senaryoda neler olabileceğinin çok ilginç bir örneğidir. Barışı korumak için, anayasal bir sistem, iyi insanlar tarafından iyi nedenlerle hevesle desteklenen herhangi bir politika gündeminden bile daha derin ve enine boyuna paylaşılan bir sadakate hâkim olmalıdır. George Washington'un gözlemlediği gibi, bir partinin diğer taraf üzerindeki "alternatif hakimiyeti" kendisinin "korkunç despotizmi" hâline gelebilir. Sonunda, birisi istediğini alır ve "daha resmi ve kalıcı bir despotizm" kurabilir.

Devletin büyüklüğünü ve faaliyet alanını kısıtlayıcı sınırlar, artan hakimiyet korkularına karşı çok önemli bir siperdir. Seçim sonuçlarının doğurabileceği riskleri azaltmak, herkesin yurttaşlarının çoğunluk olmasından ortaya çıkacak vahim durumdan korkmadan hayatlarını yaşamalarını sağlar. Bu, politikacıları güvenle görmezden gelebileceğimiz veya en azından bu ideale yaklaşabileceğimiz bir dünya beklentisi ile, özgürlükçü projenin merkezi bir parçasıdır. Fakat aynı zamanda, hepimiz için bazen kendi tarafımızın kaybettiğini dürüst bir şekilde kabul etmek çok önemlidir. Bu, bir özelliktir, hata değil.

Kayda Değer Akademik Metinler mottosuyla, 10 Ağustos 2015 tarihinde yayın hayatına başlayan *sosyalbilimler.org*, sosyal bilimler meselelerine yoğunlaşan, gönüllülük odaklı, açık erişim, akademik bir web sitesidir. Hakkında detaylı bilgi almak için sosyalbilimler.org/hakkinda sayfasını, ekibimizde gönüllü olarak görev almak için sosyalbilimler.org/basvuru sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Facebook, Twitter, Instagram ve YouTube'da @sosbilorg kullanıcı adıyla *Sosyal Bilimler*'i takip edebilirsiniz.

sosyalbilimler.org/abonelik sayfasından e-bülten abonesi olarak, her pazar günü, o hafta içinde *sosyalbilimler.org*'da yayımlanan çalışmaların tamamını size gönderilecek bir e-posta ile alabilirsiniz.

sosyalbilimler.org'da yayımlanan metin, video ve podcastlerin paylaşıldığı Telegram grubuna t.me/sosbilorg adresinden katılabilirsiniz.